

Arrest

**nr. 65 929 van 31 augustus 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 waarbij de aanvraag artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Hij beriep zich op criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.

1.2. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd op 16 februari 2011 ongegrond bevonden. Verzoeker werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven op 7 april 2011. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motiveringen als volgt luiden:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionair bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 01.10.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1300 euro per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene heeft lessen Nederlands gevolgd, legt getuigenverklaringen voor, alsook een werkbefoete, betrokkene heeft hier sociale banden gecreëerd), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”.

Reden van de maatregel:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten(art. 7 al. 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij merkt op dat de middelen van verzoeker niet gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 april 2011, doch enkel tegen de motieven van de beslissing houdende de ongegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissing bestaat uit twee componenten, met name de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds. Deze twee componenten maken één beslissing uit die derhalve als één geheel wordt beschouwd. De Raad neemt de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid zodoende niet aan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 31 en 51 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, van de bewijskracht der akten, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, het materieel motiveringsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“Genomen uit de schending van de artikelen 31 en 51 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, uit de schending van de bewijskracht der akten, uit de schending van het beginsel patere legem quam ipse fecisti en uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag van verzoeker afwijst als ongegrond omdat het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract een loon voorziet dat onder het minimumloon ligt. Terwijl het arbeidscontract zelf uitdrukkelijk bepaalt dat het loon na de aanvang van de tewerkstelling zal aangepast worden aan o.m. de eventuele wijzigingen in de loonstandaard, En terwijl de arbeidsovereenkomst, gelet op de hiërarchie van de bronnen der verbintenissen in de arbeidsbetrekkingen tussen werkgevers en werknemers, geregeld wordt door alle geldende rechtsregels, met inbegrip van de normatieve bepalingen van de algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomsten, waardoor de vertoning conform het minimumloon in het arbeidscontract zelf geïncorporeerd is, En terwijl noch de instructie van juli 2009 noch het daarbij*

horende vademecum als voorwaarde stelt dat het arbeidscontract een bepaald loon zou vermelden, Zodat er geen redelijke aanleiding bestond voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om het voorgelegde arbeidscontract niet te weerhouden, En zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde wetsbepalingen en van genoemde beginselen, en berust op niet in rechte en in feite aanvaardbare motieven

Toelichting:

1. Artikel 51 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités bepaalt: "Artikel 51: De hiërarchie van de bronnen der verbintenissen in de arbeidsbetrekkingen tussen werkgevers en werknemers is als volgt vastgesteld:

- 1. de dwingende bepalingen van de wet;*
- 2. de algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomsten in volgende orde :*
  - a) de overeenkomsten gesloten in de Nationale Arbeidsraad;*
  - b) de overeenkomsten gesloten in een paritair comité;*
  - c) de overeenkomsten gesloten in een paritair subcomité;*
- 3. de niet algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomsten, wanneer de werkgever de overeenkomst ondertekend heeft of aangesloten is bij een organisatie die deze overeenkomsten heeft ondertekend, in volgende orde :*
  - a) de overeenkomsten gesloten in de Nationale Arbeidsraad;*
  - b) de overeenkomsten gesloten in een paritair comité;*
  - c) de overeenkomsten gesloten in een paritair subcomité;*
  - d) de overeenkomsten gesloten buiten een paritair orgaan;*
- 4. de geschreven individuele overeenkomst;*
- 5. de niet algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst, gesloten in een paritair orgaan, wanneer de werkgever, hoewel hij de overeenkomst niet ondertekend heeft of niet aangesloten is bij een organisatie die deze heeft ondertekend, behoort tot het ressort van het paritair orgaan waarin de overeenkomst is gesloten;*
- 6. het arbeidsreglement;*
- 7. de aanvullende bepalingen van de wet;*
- 8. de mondelinge individuele overeenkomst;*
- 9. het gebruik. "*

Artikel 31 van deze wet luidt:

"De algemeen verbindend verklaarde overeenkomst is bindend voor alle werkgevers en werknemers die behoren tot het ressort van het paritair orgaan en voor zover zij vallen onder de werkingssfeer zoals deze in de overeenkomst is bepaald".

De wetgever is uitgegaan van de opvatting dat de normen van de CAO werkelijk opgenomen worden in de individuele arbeidsovereenkomst en zij verder de individuele arbeidsverhouding beheersen, zelfs na beëindiging van de CAO (zie artikel 23 van meergenoemde wet). De arbeidsverhouding (de arbeidsovereenkomst in materiële zin) wordt dus geregeld door de clausules in het arbeidscontract (de geschreven individuele overeenkomst), in zoverre ze niet ten nadele van de werknemer afwijken van hogere normen. Wat niet geregeld is in het arbeidscontract wordt beschouwd als zijnde stilzwijgend afgesproken conform de hogere normen. Evenzo wordt wat per vergissing op een niet toegelaten wijze in het arbeidscontract is opgenomen, automatisch gecorrigeerd en vervangen door de correcte bepalingen van de hogere normen. Toegepast op onderhavige casus betekent dit dat de aanpassing van het overeengekomen loon tot het toegelaten minimumloon automatisch heeft plaatsgevonden, op het moment zelf van het ondertekenen van het arbeidscontract. De clausule inzake het te betalen loon is in het arbeidscontract automatisch aangepast door de algemeen verbindendverklaring van CAO nr. 43undecies bij KB van 11 februari 2009. De bepalingen van deze CAO zijn immers geïncorporeerd in de arbeidsovereenkomst: "De individueel normatieve bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten, zoals de bepalingen inzake loon, worden inderdaad geïncorporeerd in de individuele arbeidsovereenkomst en primeren in de regel zelfs de bepalingen van de individuele arbeidsovereenkomst". (W. VAN EECKHOUTTE & al., Overzicht van Rechtspraak - Arbeidsovereenkomsten (1988-2005), in TPR 2006, pp. 148-149, nr. 21). Het is dus onjuist om te stellen dat de arbeidsovereenkomst van verzoeker op het vlak van loon niet zou beantwoorden aan de vereiste inzake minimumloon. Door dit toch zo te overwegen in de bestreden beslissing, schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepalingen. Tevens blijkt uit die motivering van de bestreden beslissing dat er geen rekening werd gehouden met de implicaties die de arbeidsrechtelijke regels hebben op onderhavige casus, hetgeen blijk geeft van een

gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris. De bestreden beslissing berust hierdoor op een rechtens niet aanvaardbaar motief.

2. Zelfs als abstractie gemaakt zou worden van de automatische incorporatie van de normen van CAO nr. 43, zoals gewijzigd door CAO nr. 43undecies, dan nog kon in onderhavige casus niet besloten worden dat er een arbeidscontract voorlag dat voorzag in een loon lager dan het minimumloon. Immers, artikel 7, 5e lid van het arbeidscontract dd. 1 oktober 2009, stelt dat het door de werkgever te betalen loon in overeenstemming dient te zijn met de loonstandaard op het moment dat het loon verschuldigd is: "De werknemer zal alle schommelingen en wijzigingen doorberekend krijgen die er na zijn tewerkstelling eventueel zullen komen in de loonstandaard, het bedrag van de premies en voordelen in natura of in geld". Dat deze bepaling in het contract voorgedrukt is, doet niets af van de gelding ervan: zij staat op gelijke hoogte met de handgeschreven bepalingen van het contract. Nu het artikel 7 van het arbeidscontract uit verschillende leden bestaat, moet de bedoeling van de partijen door interpretatie achterhaald worden. Het is daarbij duidelijk dat bij de partijen de bedoeling voorlag om een arbeidsovereenkomst aan te gaan die enerzijds beantwoordt aan de arbeidsrechtelijke regels, en die anderzijds dienstig was ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van verblijf (de werkgever is verplicht om na te gaan of de nieuwe werknemer voldoet aan de wettelijke normen, meer bepaald om de verblijfsrechtelijke situatie van de nieuwe werknemer na te gaan: dus de werkgever wist in casu, moet minstens geacht worden geweten te hebben dat verzoeker niet onmiddellijk aan de slag kon, maar eerst nog de nodige machtiging inzake verblijf diende te bekomen, waarna nog een arbeidskaart diende aangevraagd te worden). Partijen zijn een arbeidsovereenkomst aangegaan waarbij de werknemer voltijds zou tewerkgesteld worden, met betaling van een loon in overeenstemming met de loonstandaard. Dit begrip, vermeld in het modelcontract uitgaande van de bevoegde dienst van de Vlaamse overheid, houdt minstens in dat het loon voor een voltijdse betrekking niet onder het gewaarborgd minimum maandinkomen mag liggen. Partijen waren blijkbaar slecht geïnformeerd over het exacte bedrag van het toen geldende minimumloon, doch dit was van ondergeschikt belang nu de tewerkstelling en de verplichting tot het effectief betalen van loon pas op een later tijdstip een aanvang zouden nemen. Wanneer de tewerkstelling inderdaad zou beginnen, diende in ieder geval te worden gecontroleerd wat het alsdan geldende minimumloon zou zijn. Partijen hebben hiertoe voorzien in een mechanisme en dit mechanisme is ingeschreven in artikel 7 van het arbeidscontract.

3. De instructie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, bepaalt dat het voorgelegde arbeidscontract "minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon". Het document getiteld "Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet" (het zgn. vademecum) stelt desbetreffend als volgt: Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988". Welnu, het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract voorziet in een verloning die in ieder geval in overeenstemming is met de loonstandaard, van kracht vanaf het begin van de tewerkstelling. De loonstandaard is breder dan de minimumvereisten van CAO nr. 43 (zoals gewijzigd door CAO nr. 43undecies) en omvat ook de sectorale verloningsvoorwaarden, die t.o.v. het minimumloon enkel gunstiger kunnen zijn voor de werknemer. De bestreden beslissing miskent artikel 7, 5e lid van het arbeidscontract door er een uitleg aan te geven (ttz. door deze clause strafte te negeren) die met de tekst ervan niet in overeenstemming kan gebracht worden. Aldus wordt de bewijskracht der akten geschonden.

4. Noch uit de onder het vorige punt geciteerde passages van de instructie en van het vademecum, noch uit de combinatie van beide, kan worden afgeleid dat het voor te leggen arbeidscontract een bepaald loon zou moeten vermelden. Enkel is vereist dat het arbeidscontract voorziet in een inkomen minstens gelijk aan het minimumloon (instructie), of nog dat het loon niet lager is dan dat minimumloon (vademeccum). Om een oordeel te vellen over de vraag in welk loon de arbeidsovereenkomst voorziet, dienen alle relevante regels, met name inzake arbeidsrecht, in aanmerking te worden genomen en kan niet worden volstaan met een louter visuele beoordeling van het voorgelegde contract. Door dit blijkbaar wel te doen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris een voorwaarde toe aan de instructie waarop hij zijn beslissing baseert. Aldus wordt het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* geschonden.

5. Nadat hij in kennis was gesteld van de bestreden beslissing, hebben verzoeker en zijn werkgever een nieuw arbeidscontract opgemaakt, waarin een loon ten belope van 1400€ is vermeld (stuk 4). Aldus wordt bevestigd dat bij de partijen — van bij de aanvang op 1 oktober 2009 - de bedoeling hadden om een arbeidscontract af te sluiten dat aan alle wettelijke voorwaarden, met name inzake loon, voldoet. Door de aanvraag ex artikel 9bis af te wijzen als ongegrond louter en alleen wegens het vermeend niet

voldaan zijn van de vereiste inzake minimumloon, schendt de bestreden beslissing de in de aanhef van het middel genoemde beginselen. Het enig middel is gegrond”.

3.3. Verzoeker stelt samenvattend dat de aanvraag niet mocht worden ongegrond bevonden omdat het arbeidscontract een loon voorziet dat onder het minimumloon ligt, gezien het contract zelf uitdrukkelijk zou bepalen dat het loon na de aanvang van de tewerkstelling zal aangepast worden aan de eventuele wijzigingen in de loonstandaard. Hij stelt dat de clausule inzake het te betalen loon in het arbeidscontract automatisch aangepast wordt door de algemeen verbindend verklaarde CAO nr. 43*undecies* bij KB van 11 februari 2009. Verzoeker verwijt verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met de implicaties die de arbeidsrechtelijke regels hebben op zijn geval. Hij voegt toe dat partijen slecht geïnformeerd waren over het exacte bedrag van het toen geldende minimumloon, maar dat dit van ondergeschikt belang is daar de tewerkstelling en de verplichting tot het betalen van het loon pas op een later tijdstip een aanvang zouden nemen.

3.4. Uit de door verzoeker op 2 december 2009 ingediende regularisatieaanvraag blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen.

3.5. De bestreden beslissing motiveert dat het maandloon in het arbeidscontract dat verzoeker bijbrengt slechts 1300 euro bedraagt terwijl het wettelijk bepaalde minimumloon voor een voltijdse werknemer ouder dan 21 jaar 1387,49 euro per maand bedraagt, bijgevolg voldoet verzoeker niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

3.6. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat de arbeidsovereenkomst die hij heeft voorgelegd neerkomt op een maandloon van 1300 euro. Verzoeker betwist ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat het wettelijk bepaalde minimumloon in zijn geval 1387,49 euro bedraagt.

3.7. Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: “werk + duurzame lokale verankering”. Hieronder stond het volgende:

“Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris).”

3.8. De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Het argument van verzoeker dat de geldende minimumlonen zijn vastgelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten die in de hiërarchie veel hoger staan dan de geschreven individuele arbeidsovereenkomst, waardoor de individuele arbeidsovereenkomst de regel van de hogere rechtsnorm moet volgen, maakt niet dat het feitelijk bedrag dat voorkomt op verzoekers neergelegd arbeidscontract gelezen dient te worden als 1300 euro. Uit het bepaalde in criterium 2.8.B blijkt duidelijk dat het voorleggen van een arbeidscontract vereist wordt “*dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*” Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1300 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

3.9. De Raad merkt op dat het arbeidscontract dat verzoeker toegevoegd heeft aan zijn voorliggend verzoekschrift dateert van 15 april 2011, zodoende van na het treffen van de bestreden beslissing op 16 februari 2011 en dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet

verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij niet op de hoogte was bij het treffen van de bestreden beslissing.

3.10. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet op dienstige wijze de schending van de artikelen 31 en 51 van de wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 heeft aangevoerd. Al evenmin kan de bewering van verzoeker dat door “*een loutere visuele beoordeling van het voorgelegde contract*” het bestuur een voorwaarde zou toevoegen aan de instructie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, gevolgd worden en wel om reden dat het bestuur geenszins een regel heeft toegevoegd die niet kenbaar was aan verzoeker ten tijde van het indienen van diens aanvraag. Aldus wordt het beginsel ‘*patere legem quam ipse fecisti*’ niet geschonden.

3.11. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel niet aannemelijk.

3.12. Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan verwezen worden naar hetgeen vastgesteld werd onder punt 3.8 *in fine*.

3.13. In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt, dient vastgesteld te worden dat verzoeker nalaat dit onderdeel van het middel verder uit te werken en aan te tonen op welke wijze dit beginsel precies zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. In de mate dat verzoeker echter doelt op het feit dat de bestreden beslissing niet op draagkrachtige en schragende wijze kan motiveren dat een arbeidscontract met een voorzien loon van 1300 euro niet volstaat om aanvaard te worden in raam van de instructie van 19 juli 2009, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder de punten 3.3 tot en met 3.9.

3.14. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het voorgaande blijkt evenwel niet dat de relevante gegevens voor de beoordeling van de zaak, onder meer de hoogte van het loon, foutief of zelfs maar betwist zouden zijn. Verzoeker betwist immers zelf niet dat het aangeduide loon 1300 euro bedraagt. Verzoeker voert voorts geen precieze noch concrete elementen aan die aantonen dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel hier *in casu* voorligt.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC